

Богдана Кољевић: Косово, Европа, демократија

Поговор Слободана Самарџића: **Између полиса и космополиса**

Рукопис под овим насловом настао је на основу радова Богдане Кољевић писаних у периоду од 2007. до 2010. године. Реч је о ауторкиним анализама догађаја и појава који обележавају нашу стварност као политичких људи. Кољевићева несумњиво иде путем Аристотелове дефиниције политке и следи не само дефиницију, већ и предметну обухват делања политичких људи. То је, аналошки гледано, и полис и грчка политичка цивилизација и космополис. У њеном (и нашем) политичком свету то су Србија, Европа и свет као повезани предмети анализе у пуној савремености догађања и међуусловљавања. Иако је реч о посебно писаним и непосредно објављеним радовима, рукопис делује систематично и целовито, што је последица јасног становишта и доследне методологије посматрања. При томе, ауторка манифестује узоран баланс уверења и аргументације, што представља неписани идеал писања о политичким стварима, најчешће практично недостижан у релативној обимној међународној и домаћој продукцији.

У доследно изведеној аналитичкој међуповезаности, тема о Косову и Метохији обухвата и државно питање Србије и политичко питање Европске уније и геостратешко питање Сједињених Држава. У том смислу Кољевићева јасно истиче своју главни нит водилу – о Косову се не може говорити а да се не говори о европским вредностима и демократији. Такође, не може се тематизовати Србија а да се то чини мимо питања Косова и српског државног питања у целини. Сходно томе, не може се расправљати о америчкој, или евроатланској геополитици а да се избегне кључни случај (пример) интервенције на Косову. Цео рукопис садржан је у овим релацијама као живим темама савремене међународне ситуације и њених унутрашњих парадокса. Ауторка користи високу коту Косова као видик европски и светски релевантних догађања. Са тог видика она верно описује однос силе и права у међународним односима, однос вредности, принципа и праксе у европским релацијама, преображаје нормативизма у прагматизам у главама

Пише: Слободан Самарџић
уторак, 13 децембар 2011 22:29

учесника, варљива постмодерна оправдања употребе голог насиља у решавању тешких питања, samozаваравајуће концесије домаћих учесника и много шта друго.

Богдана Кољевић брижно негује свој опозитни однос према стихији догађаја у коју је упала Србија и српски народ. Она, најпре, развејава маглу те стихије анализом која не допушта ирационализам. Њена неписана порука је: и када је најтеже, рацио лечи. Најбоље оруђе за интелектуалну непоткупљивост је скепса према званичној интерпретацији, и када је реч о светским силама и када је реч о Србији. Укратко, овај рукопис улива наду у стару добру улогу интелекта (не само сазнајног него и етичког) у јавним пословима као сигурној брани против сваке произвољности и злоупотребе.